

Eva Rodinis

pjesme o svemu što si
govorimo i onome što nam
nitko ne govori na vrijeme.

*iz tople i vlažne zemlje
posvuda u prirodi niče
govor znakova o ljubavi.*

Ne sramim se što
sama sebi režem krila
kako bih došla do *tebe*
jer vjerujem da ćeš ih
uvijek ponovo **sagraditi**
na mojim leđima
od *upecanog paperja,*
latica živih fosila
i *srčanih zalistaka.*

Palim vrhove svoje kose
kako bih te mogla
mirisnim dimom upitati
u kojemu si sada vjetru.

*Otvaram usta i
bojim se da
ne izletiš iz njih.*

Predajem ti se
na crnom parketu pozornice
i na bijeloj plahti –
**čekam da mi otmeš glas
ili da me natjeraš da vrištim**
kao da nikad nisam
vidjela ovo tijelo
a zapravo ga samo
nisam vidjela s tobom
i kroz tvoje oči.

Neka ti moj miris postane *otrov na koži*, šapući mi *rituale* od kojih ćeš i sama nestati kako bih ti odgovorila da te volim. Neka ti moj poziv postane *upozorenje* što se dogodi kad te više od svega vesele *grijesi i pogreške*. Činim ih kako bi imala zadovoljstvo reći mi da sam te trebala poslušati.

Neka ti moja kosa postane dokaz kako *tijela gore pred tvojim vratima*. Ovdje smo, **reci mi dok nas on gleda da te ne mogu čuti.**

Reci mi kako lijepo propadam.

The background of the page is a vibrant abstract painting. It features a variety of brushstrokes in shades of orange, red, and yellow. Some strokes are thick and curved, while others are thin and radiating, resembling sunbeams or a starburst. There are also clusters of small, dark red dots scattered across the composition. The overall effect is one of dynamic energy and warmth.

*Gradimo šatore i mreže toplim
drhtećim prstima, a u mom tijelu ključa
spoj suza radosnica i bojnih pokliča
dok polako postajem vodopad.*

Misliš li da su nam
ruke vezane *krvlju ili kožom?*

Misliš li da ne letim
jer **nemam krila** ili
se samo **bojim visina?**

Misliš li da plačem
jer **ne znam prestati** ili
sam samo **žedna suza?**

*Iza mene su
zatvorili vrata hodnika
kojim sam najviše voljela
lutati i **natjerali me da
se pronađem.***

*Ovakva kakva jesam,
morala sam se brzo
naučiti **ispričavati.***

**Priđi mi
praveći se
da se ne bojiš
svakoga tko se
ne boji tebe.**

The background of the page is filled with abstract, golden-yellow brushstrokes. These strokes are arranged to form a large, stylized shape that resembles a face or a mask. The strokes vary in thickness and direction, creating a textured, organic appearance. The overall effect is that of a hand-painted artwork.

“Što je smiješno?”
“Ništa“, odgovorim mu.

To što nisi svjestan
koliko ću dugo
**presavijati korice
i prelamati stihove**
tako da poprime
oblik tvog lica.

Neke rečenice *gutam*,
a neke ostaju zauvijek
visjeti s vrha jezika...

Uzimamo sve
u svoje ruke
kako bi nas vi
ponovo *primili u svoje*.

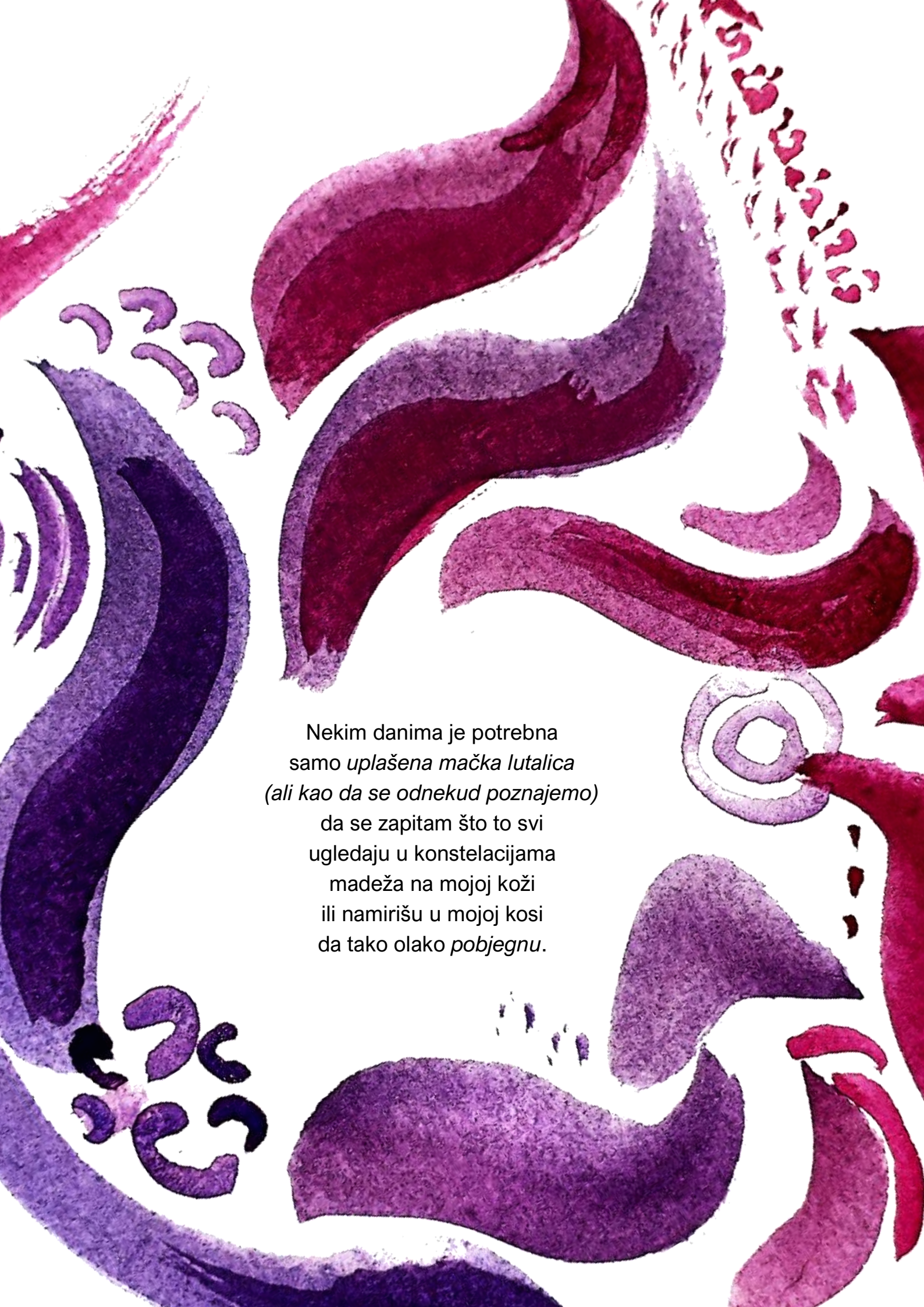
Sa samo *sedamnaest*,
bespomoćna u jezeru
već smišljam **bajke**
o tome **kako plutati**.

lako sam još na zemlji,
već **šapućem pjesme**
na jeziku ptica.

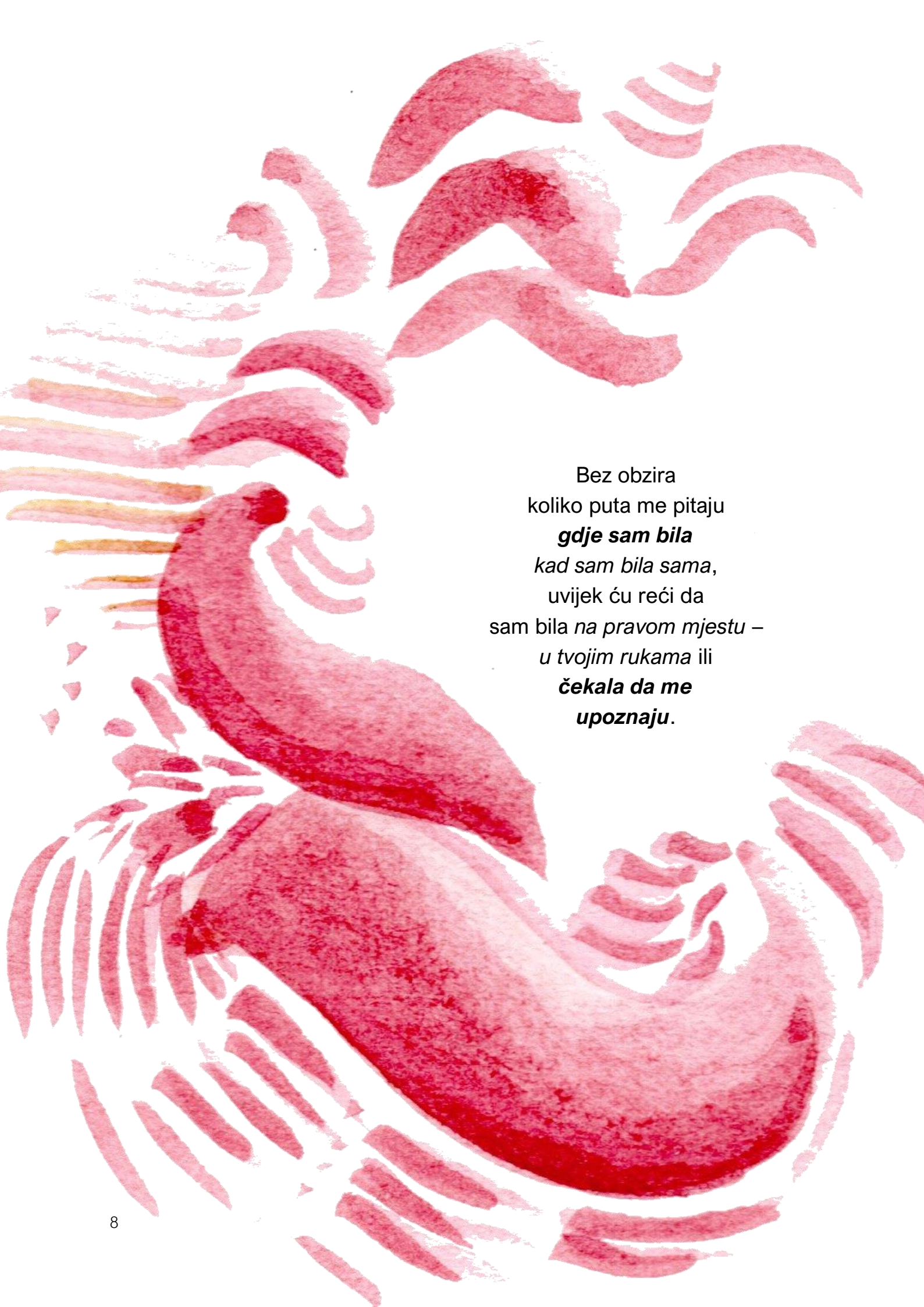

Ne možemo se već danima smijati jer nas
pritišću *kišni oblaci u potkrovlja i podrume*, u
uvijek ili nikad – *u strujne krugove i masna
peciva*, televizore u kojima su svirači ostavili
glazbala da sviraju i otišli na sendviče.

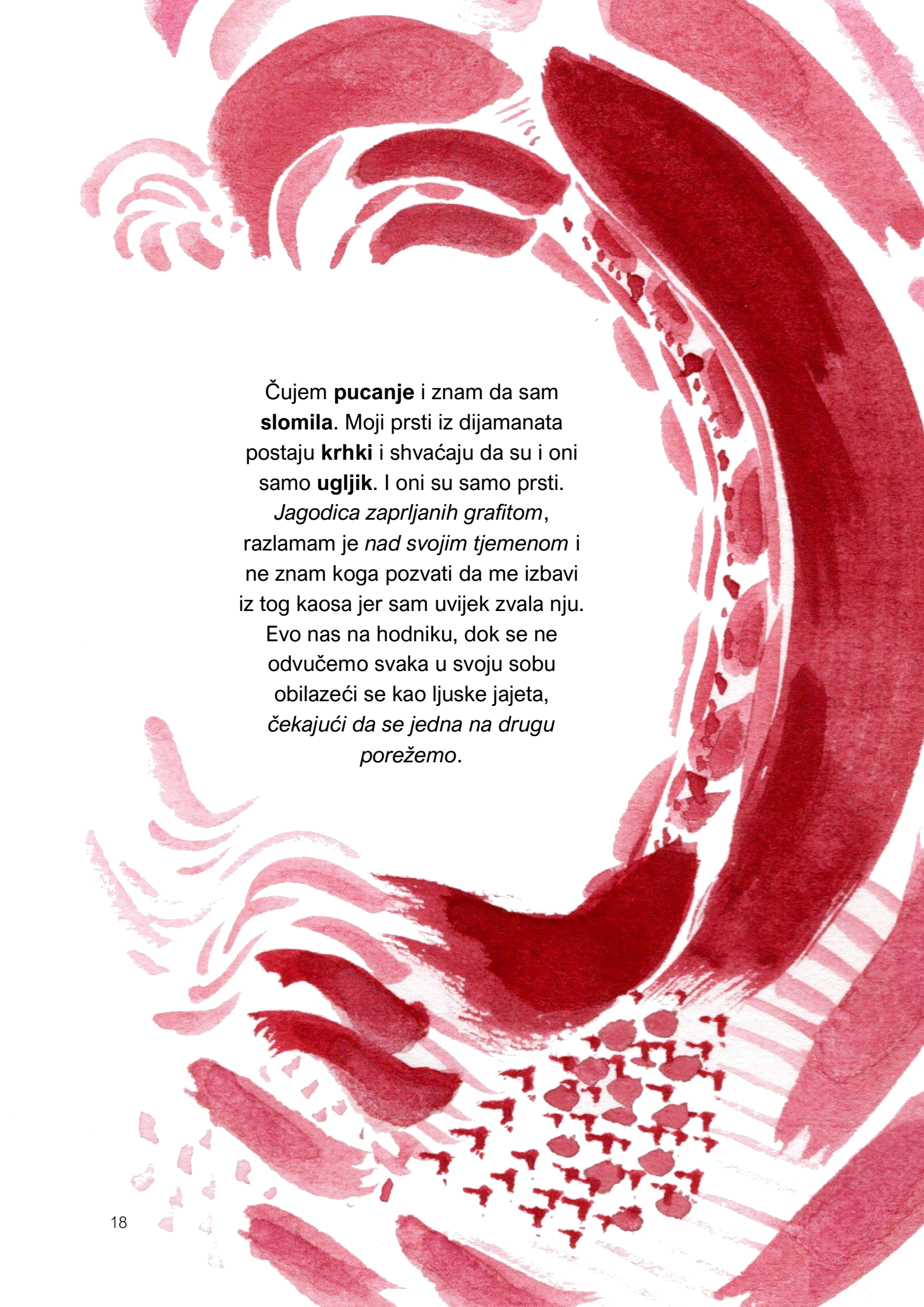
Sve što nam treba je samo malo sunca
(*dragi, mi smo cvijeće*) jer se i ***svijeće prebrzo
gase kad netko tko nije ti otvori vrata i
plahte prebrzo postanu snijeg kad odem.***

The background of the page is a vibrant, abstract watercolor illustration. It features a variety of organic, flowing shapes in shades of purple, magenta, and deep red. Some shapes are broad and curved, while others are more delicate and intricate, resembling floral or leaf-like patterns. The colors are layered and blended, creating a sense of depth and movement. The overall composition is dynamic and expressive, with the text block serving as a focal point in the center.

Nekim danima je potrebna
samo *uplašena mačka lotalica*
(*ali kao da se odnekud poznajemo*)
da se zapitam što to svi
ugledaju u konstelacijama
madeža na mojoj koži
ili namirišu u mojoj kosi
da tako olako *pobjegnu*.

Bez obzira
koliko puta me pitaju
gdje sam bila
kad sam bila sama,
uvijek ću reći da
sam bila *na pravom mjestu* –
u tvojim rukama ili
čekala da me
upoznaju.

Čujem **pucanje** i znam da sam
slomila. Moji prsti iz dijamanta
postaju **krhki** i shvaćaju da su i oni
samo **ugljik**. I oni su samo prsti.
Jagodica zaprljanih grafitom,
razlamam je *nad svojim tjemenom* i
ne znam koga pozvati da me izbavi
iz tog kaosa jer sam uvijek zvala nju.
Evo nas na hodniku, dok se ne
odvučemo svaka u svoju sobu
obilazeći se kao ljuske jajeta,
čekajući da se jedna na drugu
porežemo.

The background of the page is filled with abstract, expressive brushstrokes. At the top, there are thick, wavy strokes in shades of purple and blue. On the left side, there are vertical strokes in dark blue and purple, some with a textured, almost woven appearance. At the bottom, there are broad, sweeping strokes in various shades of green, some with a dotted or stippled texture. The overall effect is one of dynamic, gestural movement.

Ne bismo bili **pjesnici**
da ne činimo od **buhe** slona i
*(rastrojenih rukopisa,
jastucima od papira,
suzama od tinte)*
ne krotimo **slonove**
dok ne postanu prašina.

*Držim sekunde za rep,
okrećem kazaljke unatrag,
sve što želim je **vrijeme**,
da te ne čujem
kako joj šapćeš
preko mog ramena
da se požuri.*

Jesam li možda samo
pokucala na *kriva vrata*,
napisala *pogrešno ime*
na *omotnicu za tebe*?

Ili sam stvarno
cijeli život nesretna
jer toliko volim pisati
ljubavna pisma
bez povratne adrese?

Osjećaš da ti iz prsa izbija dah
neki čovjek koji uopće nije tamo.
Ljubi te u čelo držeći nad tobom
kišobran sasvim mirnom rukom,
ali osjećaš kako *tone*. Možda se
to ja *preslikavam* na njegovo
lice. Kažu da nas često vide
sretne, a ja samo *razderanih*
laktova tražim mir.

Primi drugi kraj bakrene žice koja spaja naše tople ruke i odvedi me do obale. Tješit će me *biserje u tvojoj kosi i patina tvojih očiju*. Gradiš me iznova svaki put kad vidiš da mi noge počnu drhtati. Dva smo otiska istog uzorka *tamne tinte (i crne majice se izgube na putu do ladice)* – pitamo se **postaješ li ti ja ili ja postajem ti**.

Vidim te, *pričekaj da se vratim*
i oprosti mi kad kasnim. Uvijek ću doći.

***Ispleti za mene krila i popravi moje šavove,
pretvori moje obraze u koralje ili magnolije
da preživim stoljeća.***

